

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 025842 20 Увп
Бањалука, 17.02.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Смиљане Мрше председника вијећа, Страхиње Турковића и Мерсиде Бјелобрк чланова вијећа, уз судјеловање записничара Маје Савић, у управном спору по тужби М.С. из К., заступана по пуномоћнику Ј.К., адвокату из Б. (у даљем тексту: тужитељица), против рјешења број: ... од 5.11.2019. године туженог Министарства у предмету понављања управног поступка, одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 025842 19 У од 01.7.2020. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 17.02.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Тужитељица се одбија са захтјевом за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Побијаном пресудом, одбијена је тужба против оспореног акта туженог ближе означеног у уводу ове пресуде, којим је одбијен приједлог тужитељице за понављање управног поступка окончаног рјешењем туженог број: ... од 24.5.2012. године.

Одбијање тужбе суд је образложио разлозима да је тужени правилно поступио када је на основу налаза и мишљења другостепене љекарске комисије утврдио да не постоје услови за понављање управног поступка прописани одредбом члана 234 тачка 1) Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 – у даљем тексту: ЗОУП) у вези одредбе члана 241 став 3 истог закона, јер тужитељица уз приједлог за понављање поступка није приложила доказе о чињеницама које су постојале током раније вођеног поступка за које се накнадно сазнало, а који докази да су употребљени сами или у вези са већ изведеним или употребљеним доказима, могли довести до друкчијег рјешења да су били изнесени или употребљени у ранијем поступку. Будући да је тужитељица уз приједлог приложила нове доказе (нову медицинску документацију) који нису постојали у вријеме вођења ранијег поступка то се не ради о новим чињеницама и доказима које има у виду одредба члана 234 тачка 1) ЗОУП па је правилно приједлог за понављање управног поступка одбијен.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужитељица побија законитост пресуде због повреде закона, повреде Закона о општем управном поступку и Закона о управним споровима. Истиче да је тужени погрешно примијенио Закон о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске умјесто Закон о заштити цивилних жртава рата, јер је тужитељица имала статус цивилне жртве рата, а чланом 28 тог закона прописана је супсидијарна примјена ЗОУП при чему ни тужени, а ни стручна

комисија нису цијенили приложену медицинску документацију па су учинили повреду одредбе члана 197 став 2 ЗОУП као и основних начела тог закона. Наводи да се код ње стање знатно погоршало јер се ради о хроничном обољењу зглобова до чијег погоршања болести је дошло усљед бласт повреде, а тужени и стручна комисија су пропустили да утврде степен инвалидности усљед бласт повреде, а у свјетлу погоршања болести. Нижестепени суд погрешно тумачи одредбу члана 234 тачка 1) ЗОУП јер у ситуацији када постоји погоршање болести проузроковано разлозима из члана 2 Закона о цивилним жртвама рата новија здравствена документација, која само говори о даљем току болести, искључиво се тумачи у вези са претходном, ранијом медицинском документацијом па се не може тумачити као нова чињеница коју тужитељица евидентно није била у могућности изнијети у ранијем поступку, а то значи да тужитељица у овом поступку истиче чињенице које су саме по себи постојале у тренутку рјешавања, али тужитељица није била у могућности да докаже на те околности изведе у том тренутку. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине, а тужитељици досуде трошкови спора према исказаном трошковнику.

Тужени у одговору на захтјев истиче да остаје код одговора на тужбу с тим што додаје да Законом о цивилним жртвама рата није прописано да цивилна жртва рата може ставити захтјев за поновну оцјену због погоршања здравственог стања али и да је дата таква могућност, тужитељица нема статус цивилне жртве рата па није јасно у односу на које оштећење тражи да јој се цијени погоршање, а с друге стране одредбом члана 234 тачка 1) ЗОУП јасно је прописано који докази и из ког периода могу да потичу да би се закључило да је приједлог за понављање поступка учињен вјероватним и основаним. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у дањем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је тужитељица 16.5.2019. године поднијела туженом приједлог за понављање управног поступка који је окончан рјешењем истог органа од 24.5.2012. године заснивајући га на одредби члана 234 тачка 1) ЗОУП јер је уз приједлог приложила нову медицинску документацију (отпусна писма Клиничког центра РС од 23.02.2017, 22.3.2017, 19.4.2017, 18.7.2017, 17.5.2017, 15.6.2017, 11.12.2018. године итд., затим Листу са епикризом Завода за физикалну медицину и рехабилитацију „Др Мирослав Зотовић“ од 12.02.2018. године). Оспореним актом туженог одбијен је захтјев тужитељице јер чињенице и докази које је тужитељица приложила уз приједлог не представљају нове чињенице и доказе које има у виду одредба члана 234 тачка 1) ЗОУП. Побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт из разлога који су наведени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилно нижестепени суд закључује да је тужитељица уз приједлог за понављање управног поступка приложила нову медицинску документацију која представља нови доказ и која није постојала у вријеме раније вођеног управног поступка, па да је правилно тужени одлучио када је оспореним актом одбио приједлог тужитељице за понављање управног поступка.

Одредбом члана 234 тачка 1) ЗОУП прописано је да ће се поступак, окончан рјешењем против којег нема редовног правног средства у управном поступку (коначно рјешење), поновити, ако се сазна за нове чињенице или се нађе или стекне могућност да

се употребе нови докази који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима могли довести до друкчијег рјешења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку.

Да би нове чињенице и нови докази могли довести до друкчијег (повољнијег) рјешења да су били благовремено употребљени, морају бити таквог значаја да би могли довести до друкчијег рјешења и да их странка без своје кривице није могла у ранијем поступку да изнесе.

Међутим, по оцјени овога суда изнесене чињенице и приложени докази не могу се сматрати новим чињеницама и доказима које има у виду одредба члана 234 тачка 1 ЗОУП, а како је то правилно закључио нижестепени суд у побијаној пресуди.

Правилно тужени у одговору на захтјев истиче да тужитељица нема статус цивилне жртве рата па да није јасно у односу на које оштећење тражи да јој се цијени погоршање јер тужитељица приједлог за понављање поступка по основу нових чињеница и нових доказа, а на име погоршања здравственог стања може поднијети само ако јој је ранијим рјешењем признато одређено право.

У конкретном случају тужитељици није признат статус цивилне жртве рата, јер је рјешењем од 24.5.2012. године, чије понављање тражи приједлогом, одбијена њена жалба изјављена против рјешења Одјељења за општу управу и друштвене дјелатности Општине К. број ... од 19.10.2011. године којим је утврђен престанак права признатих Законом о заштити цивилних жртава рата.

Из наведених разлога правилно је побијаном пресудом одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт, јер нису испуњени услови из члана 241 ЗОУП да се уважи приједлог тужитељице за понављање управног поступка који је окончан рјешењем туженог од 24.5.2012. године.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС па се захтјев тужитељице, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона, одбија као неоснован.

Будући да је тужитељица одбијена са захтјевом, то јој, сходно одредби члана 6 Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 63/11) по начелу *argumentum a contrario*, не припадају трошкови управног спора, због чега је њен захтјев за накнаду трошкова састава захтјева по адвокату одбијен као неоснован.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић